STANDDER MAAN.
4 December . . . . . LAATSTE KWARTIER.
11 . . . . NIEUWE MAAN.
19 . . . . EERSTE KWARTIER.
26 . . . . VOLLE MAAN.



WATERGETIJEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
18	WOENSDAG . . . 's morg.	9-45	's av. 1-45
19	DONDERDAG. . .	10-30	2-30
20	VRIJDAG . . .	11-15	3-15
21	ZATURDAG. . . .	12-00	4-00

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. WOENSDAG, DEN 18de DECEMBER. N°. 101

PARAMARIBO.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat de redenen die het voormalig Gemeente Bestuur dezer Kolonie, bewogen hebben om tot veiligheid van de Stad *Paramaribo*, bij Publicatie dd. 27 September 1832, te bepalen en vast te stellen, dat voortaan alle Huizen en Gebouwen zullen moeten worden gedekt met Pannen, Tigchels, Leijen of andere onbrandbare stoffen, niet kan toepasselijk zijn op de Huizen en Gebouwen gelegen aan de Westzijde van de *Rust en Vredestraat;* maar dat dezelve behoren begrepen te worden in de uitzonderingen te dien einde vastgesteld bij art. 3 der aangehaalde Publicatie.

ZOO IS HET, dat Wij den Kolonialen Raad, gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze, te bepalen:

Dat de Eigenaren van Huizen en Gebouwen gelegen aan de Westzijde van de *Rust en Vredestraat* even eens als die welke in art. 3 van de Publicatie van het Gemeente Bestuur dd. 27 September 1832, zijn vermeld, des verkiezende hunne aldaar gelegene Huizen en Gebouwen met Cingels kunnen dekken.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier te *Paramaribo*, den 16 December *Achttien Honderd Drie en Dertig*, het Een en Twintigste Jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 17 December daaraanvolgende.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende de bezwaren, aan Ons ingediend door de Pontevoerders in deze Kolonie, ten einde te betoogen dat hunne onkosten zoo groot zijn dat zij niet kunnen bestaan van eene Pontevracht van (*f*8) *Acht Gulden* daags, zoo als bepaald is bij Notificatie van het voormalig Gemeente Bestuur dd 27 December 1832.

ZOO IS HET, dat Wij den Kolonialen Raad over dit onderwerp gehoord in deszelfs Vergadering van 5 Januarij 1833, hebben goedgevonden en verstaan te bepalen en vast te stellen zoo als Wij zijn doende bij deze:

Dat van en met den 1sten Januarij 1834, de Pontevrachten weder worden bepaald op (*f*10) *Tien Gulden* per dag; te berekenen naar den maatstaf der afstanden zoo als bij Publicatie dd. 19 Mei 1817, (Gouvernements-blad N°. 10) is vastgesteld, en zulks tot dat deswege nader mogt worden beschikt.

En opdat niemand hiervan eenig onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 16 December 1833, het Een en Twintigste Jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd alhier aan *Paramaribo*, den 17 December daaraanvolgende.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 17 December 1833.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie*, zijn verleend geworden:

Aan den Slaaf *Jan*; toebehoord hebbende aan J. J. DE MESQUITA.

Aan den Slaaf *Willem*; toebehoord hebbende aan de wed. JEOUSA DE LA PARRA.

Aan de Slaven *Lea*, *Johannes*, *Adjuba*, *Isaij* en *Pietje*; toebehoord hebbende aan wijlen JEOSUA DE LA PARRA.

Aan de Slaven *Willemijntje*, *Johannes Louis Dreijer* en *Fannij*; toebehoord hebbende aan wijle FRANCINA van BOSSÉ; en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

JAN OOGSTMAN.
WILLEM KOORNDIJK.
LEA WIJNGAARD.
JOHANNES WIJNGAARD.
ANTONIA WIJNGAARD.
ISAIJ WIJNGAARD.
PIETJE WIJNGAARD.
WILHELMINA BEVERMEER.
JOHAN LODEWIJK BEVERMEER.
JOHANNA FRANCISCA GRASMAN.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

JUSTITIËLE POLICIE.

Aan den Eigenaar van eenen gevonden bos Sleutels wordt gelegenheid gegeven, denzelven terug te erlangen ten burele van

Den Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*,
PH. DE KANTER.

Paramaribo den 17 December 1833.

ADVERTENTIËN.

(47157) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 20sten December 1833, des morgens *negen* uren, ter kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Oude Oranjetuin*, L^r. B. N°. 156; aankomende ADRIANA van FELMAN.

De Slavin HENDRINA, JAN en NEELTJE, de twee laatsten voor de vrijdom gekocht; aankomende J. SCHOUTEN.

Paramaribo den 17 December 1833.

(47824) Bij *publieke inschrijving* zal, voor rekening der Plantaadje *Beudslust*, worden aanbesteed de leverantie der navolgende Goederen, als van:

564 ellen *Wit Makka.*
376 ellen *Vriesch Bont.*
70 *Neger-Duffels.*
70 *Neger-Hoeden.*
6 dozijn zoogenaamde *Matrozen Messen.*
6 dozijn *Tonteldoozen met Vuurslagen en Steenen.*
500 *Naainaalden.*
4 ℔ *Garen.*

De inschrijvings-billetten, vergezeld van de noodige monsters, zullen ten huize van den ondergeteekende worden aangenomen tot Zaturdag den 21sten dezer, wanneer dezelve ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

Paramaribo den 16 December 1833.

WENTHOLT,
c. s. Seqr.

(47354) Op *eerste Hijpotheek* te bekomen eene som van *Drie Duisend Vijf Honderd Guldens*; Gegadigden kunnen zich deswegens adresseren ter dezer Drukkerij, per Biljet onder L^r. A.

(47325) Wordt geland van de Brik *Wolga*, Kapt. S. SAYWARD, van *Wilmington*, en te bekomen bij de Ondergeteekenden:

Steam-Mill Pitch Pine Planken van 1 dm. 1¼ dm., 1½ dm. en 2 dm^s, nieuwe Carolina Rijst, en Spermaceti Kaarsen.

Voorts bij hun nog Voorradig. Suikerkalk in potten, Pik, Teer, Yzerwaren, Plantaadje Gereedschappen, enz.

N. BOX & Co.

(47352) H. BIJLAART en Echtgenoot, zijn van voornemens de Kolonie te verlaten.

Paramaribo, den 15 December 1833.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Uitgeklaard.

Den 9den, het Schip *Suriname*, Kapt. *W. H. Bakker*, naar Amsterdam; lading: 312 vaten Suiker, 46 balen heele- en 6 dito gebr. Koffij, 40 balen schoone Katoen en 14 stukken vierkant Hout.

MENGELINGEN.

STANDVASTIGHEID OF MOED IN HET ONGELUK.

Menzikoff, aanvankelijk winkeljongen bij eenen suikerbakker, vervolgens gunsteling van *Peter de Groote*, en de voornaamste medewerker van zijne overwinningen en hervormingen; vertrouwde vriend van de keizerin, weduwe en erfgename van dezen beroemden monarch; willekeurig voogd van *Peter II*, haren kleinzoon; op het punt van diens schoonvader te worden, daar hij reeds eene van zijne dochters aan zijnen meester uitgehuwd had; in het genot van eene schier onbeperkte magt en buitengemeenen rijkdom: werd eensklaps door zijne vijanden van het hof verdrongen, die de gunst zijns meesters hadden weten te verwerven. De keizer gebood hem, dat hij zich naar zijn landgoed begeven moest, dat omtrent twee honderd vijftig uren van de hoofdstad lag. Dan, op dit eerste bewijs der vorstelijke ongenade volgden weldra nog grootere rampspoeden; *Menzikoff* werd nog twaalf honderd uren verder, en wel naar *Siberie*, vervoerd. Zoo wel hij als zijne gade en kinderen moesten grove wolle kleederen aantrekken, en het hoofd met mutsen van schapenvachten bedekken. De Prinses *Menzikoff*, aan elk gemak der weelde gewoon, bezweek weldra; zij stierf op weg, nabij *Kasan*. Nadat *Menzikoff* moeds genoeg had, om haar tot den dood voor te bereiden, moest hij haar ook nog den laatsten dienst bewijzen; hij begroef haar ter plaatse, alwaar zij gestorven was. Naauwelijks mogt hij eenen traan op het graf zijner dierbare en ongelukkige echtgenoote plengen; men dwong hem, om, met versnelde togten, zijne reis naar *Tobolks*, de hoofdstad van *Siberie*, te vervolgen. Vele vijanden verwachtten hem hier. De eerste, die hij zag, waren twee Russische edellieden, welke, onder zijn bestuur, verbannen waren geworden. Deze ballingen overstelpten hem met verwijtingen. *Menzikoff* betoonde hierbij geene onwillige driften »Uwe verwijtingen zijn regtvaardig," zeide hij tot den eenen; »ik heb dezelve verdiend; bevredig uw ongenoegen, dewijl gij in den toestand, waarin ik mij thans bevind, geene andere wraak kunt genieten. Ik heb u aan mijne staatkunde opgeofferd, dewijl uwe deugd en ruwheid van karakter mij in den weg stonden. Maar wat u betreft," vervolgde hij, terwijl hij zich tot den anderen rigtte, »gij kunt mij uw ongeluk niet wijten; want ik weet niets van u. Gij hebt zekerlijk onbekende vijanden gehad, die mij met het verzoek, om u in ballingschap te zenden, verrasten Indien gij uw leed echter met beschimpingen meent te kunnen verzachten, zoo kunt gij uwe gal op mij uitstorten."

Een derde balling wierp den zoon en de dochter van *Menzikoff* met slijk in het aangezigt. »Neen! mij moet gij met slijk werpen," riep de vader in diepen weemoed, »doch geenszins mijn ongelukkig kroost, dat u niets leeds gedaan heeft."

De Gouverneur van *Siberie* gaf den gebannen minister, op last van den keizer, vijf honderd roebels, om in zijne benoodigdheden te kunnen voorzien. *Menzikoff* gebruikte dit geld tot den aankoop van eenig gereedschap, en liet het overige onder de armen uitdeelen.

De plaats zijner bestemming bepaalde zich echter niet bij *Tobolks*. Men plaatste hem en de zijnen op eenen open wagen, die slechts door een enkel paard, en soms ook door honden voortgetrokken werd. De ballingen bleven nog vijf maanden tusschen *Tobolks* en *Yecoetska* onder weg. Gedurende dien droevigen togt bleven zij schier onbedekt aan de koude blootgesteld, die in *Siberie* buitengemeen groot is. Toen de wachters hunne gevangenen, op zekeren tijd, uit de kar deden stijgen, om bij eenen Siberischen boer hunnen intrek te nemen, zagen zij weldra eenen officier binnentreden. Hij kwam van *Kamtschatka* terug, werwaarts hij, onder de regering van *Peter de Groote*, gezonden was geworden, om kapitein *Bernig* op zijne ontdekkingsreis, te begeleiden. Deze krijgsman had onder *Menzikoff*, als adjudant, gediend, maar hij herkende zijnen voorgaanden meester, in zijn boerenkleed, niet meer *Menzikoff* wist zich echter zijner terstond te herinneren; en noemde hem bij zijnen naam. De officier, verbaasd over deze aanspraak van eenen man, dien hij voor eenen ongelukkigen boer aanzag, vroeg hem, wie hij was, en vanwaar hij hem kende. »Voor korten tijd," antwoordde de gebannen staatsman, »was ik nog de prins *Menzikoff*, maar tegenwoordig ben ik *Alexander*."

De Russische officier had *Menzikoff* in den schitterendsten stand verlaten, en kon niet gelooven, dat hij tot die laagte gevallen was. Hij meende eenen boer, wiens verstand verbijsterd was, te doen te hebben, en hij antwoordde hem volgens dit denkbeeld. *Menzikoff* nam hem hierop bij den arm, trok hem naar het venster, en sprak, »zie mij thans ter dege aan!"

»Ach! mijn prins," riep de officier nu uit, hoe komt gij in dezen rampzaligen toestand?"

»Noem mij toch bij dezen hoogen titel niet; ik heb u reeds gezegd, dat ik *Alexander* heet, en het noodlot heeft mij weder in mijnen eersten stand verplaatst."

De officier kon ook thans zijne oogen, noch ooren gelooven, en hij liep naar eenen jongen boer, die, in eenen hoek van het vertrek, zijnen schoen vasthechte. »Wie is toch de man," vroeg hij hem, met wien ik daar gesproken hebt?"

De jonge boer was de zoon van *Menzikoff*. Hij antwoordde met eene luide stem: »Het is mijn vader; maar wilt gij, die ons zoo veel dankbaarheid verschuldigd zijt ons in onze rampen miskennen?"

Menzikoff berispte zijnen zoon wegens dit antwoord; hij riep den krijgsman, en zeide: »Vergeef den jongen ongelukkige, wiens leed eenige gramstorigheid te weeg gebragt heeft. Gij hebt hem nog als een knaapje geliefkoosd; daar ziet gij mijne dochters."

Deze meisjes zaten op den grond, naast eenen melknap, in welken zij het roggebrood kruimelden. »Deze hier," hernam hij, »is reeds met keizer *Peter II* verloofd geweest, en naderde het oogenblik, dat onverbreekbare banden haar met hem stonden te vereenigen." Vervolgens schetste hij een tafereel nopens den toestand van het Russische hof, en eindigde met deze woorden: »Wat zal ik meer zeggen, mijn vriend? Meer gevreesd en schier even zoo magtig, als *Peter de Groote*, waande ik mij boven elke bedreiging verheven; ik vleide mij met een stil genot van de vruchten mijns arbeids, toen de *Dolgorukis* en de vreemdeling *Ostermann* mij in den afgrond gestort hebben, waarin gij mij thans ziet Het verlies mijner eer, mijner goederen, en zelfs mijner vrijheid, heeft mij geenen enkelen zucht doen lozen; maar," aldus vervolgde hij, terwijl hij naar zijne kinderen wees, en tranen zijn oog ontvloeiden, »daar ziet gij het tooneel mijner ellende, hetwelk mij tot aan het graf den boezem zal verscheuren Deze onschuldige slagtoffers zijn te midden van grootheid en overvloed opgegroeid, thans lijden zij vaak gebrek aan de geringste behoeften, en zonder deelgenooten der mij aangewrevene misdaden te zijn, moeten zij toch eene gelijke bestraffing met mij verduren. Gij gaat thans aan het hof verslag van uwe zending afleggen; gij zult de *Dolgorukis* en *Ostermann* thans aan het hoofd der staatszaken zien. Zeg hun, dat ik hun alle gaven toewensch, om het Russische rijk gelukkig en bloeijende te maken. Streel hunnen wraaklust door onze ontmoeting te verhalen; maar voeg er bij, dat ik, als balling, eene helderheid van ziel en kalmte van hart bezit, die ik nimmer in de volste geneugten mijns voorspoeds gekend heb."

Ter plaatse hunner ballingschap aangekomen, nam *Menzikoff* de beste middelen te baat, om zich het leven in deze soort van woestijn, welke zij welligt nimmer weer zouden verlaten, zoo veel mogelijk te veraangenamen. Met behulp van acht dienstboden, die hem in zijne ballingschap gevolgd waren, bouwde hij de omliggende velden aan. Tevens rigtten zij een vrij groot woonhuis op. Een der vier vertrekken was voor hem en zijnen zoon, het tweede voor zijne dochters, het derde voor de dienstboden, en het vierde tot magazijn bestemd. Zijne oudste dochter; die aan den Keizer verloofd geweest was, nam de zorg der keuken, en de andere de loopende huiszaken op zich, terwijl de dienstboden den zwaarsten arbeid deden. Weinig tijds na zijne aankomst kreeg hij eenen stier en vier koeijen, benevens schapen en tam gevogelte. *Menzikoff* wist niet, aan wien hij deze weldaad danken moest. Inmiddels stelde hij eene stipte orde op zijn huisselijk beheer. Hij wijdde elken dag een bepaald tijdstip aan den Godsdienst, in aller tegenwoordigheid. Zoo begon *Menzikoff* zijne woestijn, reeds met bloemen te versieren, toen het verlies van een zijner kinderen de eenigzins geleenigde wonden van zijn hart op nieuw openreet. Zijne oudste dochter werd door de kinderziekte aangetast. Hij was geneesheer en oppasser bij haar; doch zijne vaderlijke zorgen bleven vruchteloos, en weldra lag zij op den oever van den dood. Hij zocht thans de stervende met alle troostgronden van den Godsdienst te bemoedigen; maar hij zelf scheen geheel wanhopig, toen zijne dochter haren laatsten snik in zijne armen had uitgeblazen. Nogtans besefte hij, dat hij zich voor de twee andere kinderen sparen moest, en hij gaf zich alle moeite, om zijn leed in zijn boezem te verbergen. Het lijk der dierbare overledene werd in zijn vertrek begraven, hetwelk tevens tot bidkamer diende, en hij wees zijnen kinderen de plek naast zijne dochter als de plaats aan, alwaar hij zelf wenschte begraven te worden. De teedere vader overleefde haar ook slechts eene korte poos.

Na zijnen dood werden zijne kinder minder streng bewaakt. Zij kregen verlof, om des zondags, beurtswijze, naar de stad te gaan. Toen de dochter van *Menzikoff*, op zekeren tijd, weder naar huis ging, hoorde zij zich bij haren naam roepen, en zij herkende, tot hare verbazing, dien *Dolgoruki*, die hare familie zoo zeer vervolgd had. Deze had insgelijks de wisselvalligheden der fortuin ondervonden. Zij bragt deze tijding aan haren broeder over, en zij gevoelden er beide aanvankelijk eenig genoegen over; maar weldra moesten zij ook hunnen vijand beklagen, en zij wenschten hem te kunnen ondersteunen. Dezen edelmoedigen wensch konden zij, eenigen tijd daarna, volbrengen; want zij werden, door de Keizerin *Anna*, naar *Petersburg* terug geroepen. Nu gaven zij dan ook de woning en al hunne goederen aan *Dolgoruki* over. De jonge *Menzikoff* werd tot Kapitein bij de lijfwacht aangesteld, en kreeg het vijfde gedeelte van de bezittingen zijns vaders terug, terwijl zijne zuster als hofdame bij de keizerin kwam, en vervolgens een aanzienlijk huwelijk deed.

GEHEIMHOUDING.

»Die een geheim openbaart," zeide *Alexander*, is een mensch zonder verstand. Indien zelfbelang hem doet spreken, dan is hij een slechthoofd; doch, in elk geval, krenkt hij de regtvaardigheid."

Op zekeren tijd las hij eenen brief van *Hæphestion* voor, die eenige geheime belangen van zijne moeder en klagten over *Antipater* behelsden, en drukte vervolgens, zijn zegel op den mond van zijn toehoorder.

Willem III, koning van *Engeland*, bevond zich op eenen krijgstogt. Een overste verzocht hem, het doel zijner onderneming te mogen weten. »Kunt gij zwijgen?" vroeg hem de vorst.

»Ik zweer u, dat ik een geheim kan bewaren!"

»Nu, die gaaf bezit ik ook," hernam de koning, en deed hem hiermede zwijgen.

Ter Drukkerij van Gezusters SERRES.